

SUE ROBERTS

TY, JÁ A ITÁLIE

ITALSKÉ SLUNCE ZVLÁDNE ZAHOJIT
I TV NEJHLUBŠÍ ŠRÁMY... NEBO SNAD NE?

*TY, JÁ
A ITÁLIE*

Copyright © Sue Roberts, 2019

First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Slováková, 2025

Cover © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5908-8 (pdf)

SUE ROBERTS

TY, JÁ A ITÁLIE

*ITALSKÉ SLUNCE ZVLÁDNE ZAHOJIT
I TY NEJHLUBŠÍ ŠRÁMY... NEBO SNAD NE?*

přeložila Kateřina Slováková

Všem čtenářům této knihy

PROLOG

Vejdu do diskontu Svět slev v centru města a hned vidím rostoucí frontu u pokladny, se kterou svádí nerovný boj Sally, jedna z našich pokladních. Podívám se ke třetí kase, která je dočasně mimo provoz.

„Nemá být dneska na pokladně Laura?“ zeptám se Sally a vybavím si rozpis zaměstnanců na tenhle týden.

„Má. Šla na záchod, už je to pěkně dlouho, a vypadá to, že se někam vypařila,“ odfrkne si a naskenuje multipack koly pro zamračenou středoškolačku s očima orámovanýma silnými linkami.

„Miku, můžeš zaskočit na druhé pokladně?“ poprosím jednoho z našich nových brigádníků, vyčouhlého osmnáctiletého studenta, který vyrovnává krabičky čaje v nedaleké uličce.

„Hm, jo, jasně. Ale ukazovali mi, jak se dělá na kase, teprve jednou.“ Pokrčí rameny.

„To zvládneš. Sally je hned vedle, kdybys měl problémy.“

Sally nasadí falešný úsměv a mumlá si pod vousy něco o tom, že má jen dvě ruce.

Je polovina června, zrovna probíhá letní výprodej a spousta věcí s už tak nízkými cenami teď ještě víc zlevnila; zahradní bazénky, skleničky na prosecco svítící ve tmě, nafukovací kruhy s jedno-rozcem, to všechno mizí z polic jako namydlené. Harry, majitel obchodu a zároveň můj manžel, má rád obchod nacpaný k prasknutí

akčním zbožím. Výhodnou nabídku vycítí na sto honů a už teď má sklad zarovnaný věcmi na zimní sezónu, včetně Halloweenu a Vánoc. Protože se zdá, že si Mike na kase poradí, vydám se hledat Harryho.

„Ahoj, Maisie,“ pozdraví mě Jane, jedna z našich zaměstnankyň. Blondatý culík se jí houpá, jak nese krabici s třpytivými taškami do uličky s potřebami na balení dárků. „Myslela jsem, že máš dneska volno.“

„Mám. Potřebuju jen mluvit s Harrym. Nebere mi telefon. Je tu někde?“

„Hm... nevím. Už jsem ho viděla, ale možná někam odběhl.“

Procházím obchodem ke kancelářím vzadu. Asi zrovna telefonuje a snaží se domluvit výhodnou cenu na hromadu krabic toho či onoho. Je mistr vyjednávač, a proto obchod většinou překypuje zbožím. Některé se prodává snadněji než jiné, i když má třicetiprocentní slevu. Po neonově zbarvených falešných řasách tady není velká poptávka, leda byste se chystali na víkend v duchu osmdesátých let.

Vejdu do kanceláře, ale nikde ho nevidím. Na jeho stole je nedopitý hrnek s kávou, takže si říkám, že nemůže být daleko. Usměju se na zarámovanou fotografii nad stolem – je z ložské vánoční party, máme na ní úsměvy od ucha k uchu, na hlavě papírové klobouky a Harry fouká do frkačky.

Zamířím ven z kanceláře a doleva a všimnu si světla ve skladu. Stisknu kliku, ale zjistím, že dveře jsou zamčené. Naštěstí mám u sebe klíče, tak odemknu a vstoupím dovnitř. Mám pocit, že slyším nějaký šramot, zajdu proto za roh, minu papírové krabice po okraj naplněné zbožím a octnu se tváří v tvář obrovským nafukovacím Santům. Nemyslím, že zvuky vycházejí z nich. Tedy jestli jsem se nezbláznila. Opatrně se plížím dopředu, odsunu od sebe skoro dvoumetrové figury a málem omdlím.

Protože Harry je tady s Laurou z třetí pokladny. A rozhodně nedělají inventuru. Z obličeje mi zmizí barva a nohy se mi promění v rosol. Chce se mi zvracet. Srdce se mi rozlomí na dva kusy a já si uvědomím, že můj život skončil.

KAPITOLA I

„Takže vy si myslíte, že mám depresi?“
Sedím v ordinaci svého praktického lékaře a hledím na doktora Jazeeru, příjemného muže s kulatým obličejem, okouzlejícím úsměvem a dvěma řadami znepokojivě bílých zubů. Ordinace je vyzdobená zenovými plakáty a dřevěnými hinduistickými soškami. *At' tvá duše září štěstím* ječí z krémové zdi velký fialový plakát.

„Vypadá to tak.“ Doktor Jazeera přikývne.

„Ale já se necítím deprimovaná.“ V poslední době jsem však kvůli všemu pocítovala mírnou úzkost, proto jsem se k němu také objednala. Úzkost může být někdy začátek temné fáze – a do té bych opravdu spadnout nechtěla...

„A jak se podle vás cítí lidé v depresi?“ Doktor Jazeera se snaží neusmívat, ale má prostě jeden z těch od přírody optimistických obličejů. Odhaduju, že pro něj musí být dost obtížné sdělit pacientovi špatné zprávy a nevypadat u toho vesele.

Pokrčím rameny.

„Jde o tohle, Maisie,“ řekne jemně. „Podle vašich odpovědí v tom dotazníku, který jsem vám dal vyplnit, to vypadá, že v současné době nemáte moc chuti do života.“

„To je nejspíš způsobeno nedávnými událostmi.“ Vzdychnu si a pomyslím na to, co se za poslední dva roky odehrálo.

„Znám vás dost dlouho na to, abych věděl, že to nejste tak úplně vy. Během let jsem byl svědkem vašich záchvatů deprese, je to

tak?“ Doktor se jemně usměje. „Pokud jde o depresi, mají někteří lidé mylné představy. Vždycky to neznamená, že člověk posedává v pyžamu a roní potoky slz.“

To už mám taky za sebou, pomyslí si.

„Může se projevat jako úzkost a pocit mírné oddělenosti od světa. Neustálý stres také skutečně může vést k depresi, takže jste udělala dobře, když jste za mnou zašla teď, než to na vás opravdu padne.“

Nejspíš jsem se zachovala rozumně, když jsem se k němu objednala. Moje matka zemřela před dvěma lety, osmnáct měsíců předtím, než zkrachovalo moje manželství. Bylo to opravdu bezútesné období. Svým způsobem jsem ráda, že už nežije a nevidí, jak se mi rozpadlo manželství, protože by si o mě dělala starosti. Měla radost, když jsem si vzala Harryho, a myslela si, že „se o mě postará“, jelikož ji oklamal jeho okouzující, sebevědomý vzhled. Kéž by si byla uvědomila, co se pod ním opravdu skrývá. Kéž bych si to byla uvědomila já...

Když máma zemřela, skoro jsem nespala. Po její smrti jsem se na noc vždycky přesunula zpátky k tátovi a dařilo se mi čerpat trochu útěchy z toho, že jsem spala ve své staré ložnici plné důvěrně známých věcí a vůní mého starého domova. Nemohla jsem tam však zůstat natrvalo. Byla jsem vdaná.

Když jsem se vrátila do svého domu v Crosby, měla jsem pocit, že se všechno rozpadá. Doktor Jazeera mi tehdy předepsal nějaké prášky na spaní, ale upozornil mě, že je můžu brát jen krátkodobě. A taky že mi nový předpis už nikdy nedal, a tak jsem si koupila lapáč snů. Víím, zní to hloupě, ale když ráno oknem procházely mihotavé sluneční paprsky, přinášelo mi to aspoň nějakou útěchu. Připadalo mi, že na mě máma dohlíží.

V myšlenkách se vrátím zpět do přítomnosti. „Takže, můžete mi nějak pomoci, pane doktore?“

„Doufám že ano. Kdybych mohl všem pacientům rozdat recepty na měsíční dovolenou na slunci, přesně to bych udělal. Sluneční svit má léčivé účinky a k tomu zdravou dávku vitamínu D. Ale protože vám dovolenou plnou slunce předepsat nemůžu, navrhuju, abyste nějakou dobu zkusila brát antidepresiva.“

„To myslíte vážně, že se deprese dá léčit dovolenou na slunci?“

„No, to samozřejmě záleží na okolnostech, ale pokud deprese souvisí se stresem, tak by to určitě mohlo pomoci. Dlouhá dovolená na sluníčku může působit blahodárně. Zdá se ale, že váš dotazník kromě vysoké úrovně úzkosti naznačuje i obecnou apatii, takže si rozhodně myslím, že je namístě předpis na nějaké léky. Moderní antidepresiva můžou hodně pomoci.“ Doktor Jazeera spustí tiskárnu a ta zavrčí a vyplivne zelený lístek s předpisem. „A zkuste si najít něco, co vám bude dělat radost,“ řekne. „Nikomu nepřidá, když je samá práce a žádná zábava.“

Možná bych měla emigrovat do Austrálie. Tam je slunečního svitu spousta, ačkoliv si nejsem jistá, jestli bych zvládla ty pavouky. A nemají tam nejvyšší výskyt rakoviny kůže na světě? Vždycky narazíte na nějaké problémy.

Myslím na to, co mi doktor Jazeera řekl. Mohla bych mít tu úzkost ze stresu? *Necítím* se nijak zvlášť stresovaná, i když moji blízcí by možná nesouhlasili. V poslední době se mi nějak nedaří tolerovat lidi, kteří mlaskají, srkají nebo nahlas smrkají, psy, kteří štěkají, a spoustu dalších každodenních zvuků, které bych normálně ignorovala. Minulý týden jsem šla nakupovat s kamarádkou Emmou, a přestože mi obvykle připadá zábavné, že se nemůže rozhodnout, které šaty si koupit, tentokrát mě to trochu vytáčelo. Ne že by na mně bylo vidět, jak se cítím. Stává se ze mě přeborník v tom, že si na tvář nasadím úsměv a vůbec nedám najevo svoje nejniternější myšlenky.

„Děkuju, pane doktore,“ řeknu a dám si předpis do kabelky.

Nestojím o to, aby každý věděl, že беру léky, takže se rozhodnu, že zítra zajdu do lékárny v centru města, a ne do té naší v nákupním centru, kde prodavačka za přepážkou není zrovna vzor diskrétnosti. Minule, když jsem tam byla, probírala s kolegyní, a ne úplně potichu, jak metadonový program úžasně pomohl bývalému závislákovvi, který právě vyšel z obchodu.

Nevím, proč by mi mělo být trapné, že se lidé dozvědí, že беру antidepresiva. Dneska by měl každý mluvit o tom, jak se cítí, nebo ne? Přímo vás povzbuzují, abyste sdíleli své nejtajnější myšlenky. Nikdo vás nebude soudit... Kéž by to byla pravda. Určitě bude nejlepší, když si to zatím nechám pro sebe.

Po těžké směně v práci vyjdu po kovovém schodišti do svého bytu a padnu na gauč. To jsem vážně netušila, že budu bydlet v podnájmu v mrňavém bytě s jednou ložnicí nad obchodem se sendviči, ale nic jiného si v současné době nemůžu dovolit. Když jsme se s Harrym rozešli a nakonec přišli o dům, neměla jsem moc na vybranou. Harryho obchody očividně už dlouho prodělávaly a výrazné zvýšení nájmů v centru města tomu také nepomohlo.

Svoji novou práci mám doslova na dosah, pokud jde o vzdálenost, protože jsem zaměstnaná u firmy *Náš denní chléb*, u nejoblíbenějšího obchodu se sendviči v okolí. Těžko byste věřili, že jsem ještě před necelým rokem bydlela v módní čtvrti v Crosby, která je odsud jeden a půl kilometru, v elegantním domě se třemi ložnicemi. Když jsem se podívala z okna ve svém pokoji, viděla jsem třpytivé moře a na pláži obrysy železných mužů Antonyho Gormleyho, skupiny tajuplně vypadajících bronzových soch stojících ve vodě a zírajících na Irské moře.

Moje nynější okno má výhled na obchod na protější straně ulice, kterému místní říkají „večerka“. I když tam mají otevřeno do

deseti večer, ani by mě nenapadlo jít v tu dobu ven, protože kolem postávají dospívající děcka z okolí a obvykle žadoní, aby jim starší zákazníci koupili pivo nebo cigarety.

Vzdychnu si a rozhlédnu se po svém skromně zařízeném obývacíku. Byla jsem provdaná za Harryho Knighta, muže o deset let staršího, než jsem já, a myslela jsem si, že s ním strávím zbytek života. Můj rytíř v zářivé zbroji, jak jsem mu říkala. Vypracoval se z ničeho, je vysoký, světlavý a hezky upravený, i když takovým trochu okázalým způsobem. Má usměvavé modré oči skoro jako Paul Hollywood a kosmeticky vylepšený úsměv, který dokáže rozsvítit místnost.

Poznala jsem ho, když jsem studovala na univerzitě v Liverpoolu a pracovala na částečný úvazek v jedné z jeho prodejen, kterých měl po městě několik. Byl okouzlující, vtipný, pozorný, a když mi nabídl pozici manažerky v jednom z jeho větších obchodů, všechny myšlenky na dokončení univerzity se mi vykourily z hlavy – strašně jsem zatoužila vstoupit na kariérní žebříček.

Navíc jsem měla s univerzitním životem trochu problémy, mám-li být naprosto upřímná. Zjistila jsem, že nedokážu vypnout: myšlenky na učivo mi před spaním vířily hlavou a nedovolovaly mi usnout. Jak zima pokračovala a spánek se mi stále vyhýbal, stával se ze mě neurotik. Jednoho chmurného lednového dne, když jsem seděla na lavičce na promenádě mola s výhledem na řeku Mersey, jsem začala pochybovat o všem v životě. Obklopile mě divné myšlenky a já začala přemýšlet, jaké by to bylo, kdybych vklouzla pod zpěněné vlny řeky a zmizela do jiného světa. Když jsem se později odpoledne vrátila úplně promrzlá domů, moje matka se na mě jen podívala a odvedla mě k lékaři. Doktor Jazeera mi předepsal nějaké prášky, stejně jako o pět let dřív, když mě úplně rozhodil příval hormonů v dospívání a já trávila celé dny v ložnici a plakala. A takhle to se mnou je. Dokážu šlapat vodu měsíce i roky, než se

skrytá příšera rozhodne, že je čas stáhnout mě na nějakou dobu pod hladinu.

Byla to úleva, když jsem odešla z univerzity a začala pracovat v obchodě Svět slev. Strávila jsem tam šest let a užívala si každou minutu. Nikdy jsem nevěděla, co budu prodávat, protože kromě obvyklých hraček, toaletních potřeb a konzerv nám skoro každý den přivezli novou řadu nějakého podivného zboží. Když to dáte dohromady s Harryho marketingovými dovednostmi (tím chci říct, že doslova chodil ven na chodník a přemlouval zákazníky, aby vstoupili dovnitř), lidé se snadno rozloučili s penězi. Obzvlášť dobře na Harryho lichocením reagovaly staré dámy, jakož i matky s dcerami, kterým říkal: „Vy dvě musíte být sestry.“ Neuvěřitelně laciné, já vím, ale Harry byl tak šarmantní, že mu to prošlo. Když už se octli uvnitř, nakoupili tam zákazníci spoustu věcí, které nepotřebovali. Elektrické ohřívače nohou, blikající vánoční Santy a tak podobně. Dokázal dokonce prodat tisíce záchodových prkének, která měnila barvu.

Téměř před rokem Harry investoval skoro celý svůj kapitál do hračky, která měla být „něco fakt velkého“. Myslel si, že lidé budou zoufale shánět démonického draka, létající příšeru s blikajícíma očima chrlící oheň. Zapomeňte na furbyho, hatchimals a všechny další módní výstřelky, které vám přijdou na mysl. Démonický drak měl být dárek k Vánocům, bez kterého se děti neobejdou. Představovala jsem si, že to bude něco jako turboman ve filmu *Rolničky, kam se podíváš*, kde se Arnold Schwarzenegger nezastaví před ničím, aby synovi přinesl vytouženou hračku.

Až na to, že naše hračka se vlastně nikdy neujala a Harry prodával kalhoty. Zákazníci, kteří draka koupili, ho zase houfně vraceli. Vyšlo najevo, že pořádně nelétá, světla neblíkají a místo řevu vydává, podle spotřebitelských recenzí, zvuk podobný „myšímu pištění“. Harry zuřil. Trval na tom, že to je vada designu, a nebyl schopen

si přiznat, že démonický drak, spolu s většinou ostatních věcí na skladě, je jen hromada neužitečných krámů.

Nedlouho potom šlo naše manželství do kytek rychleji než smaragdová zahrada, tekuté trávnickové hnojivo, které Harry v létě prodával ve svých diskontech po hektolitrech. Ačkoliv to samozřejmě nebylo čistě kvůli naší katastrofální finanční situaci... pořád je mi nanic ze vzpomínky na to, jak jsem ho tehdy nachytala v tom skladu. Zvlášť když jsem se tak těšila, že se s ním sejdu a povím mu, že se mi podařilo sehnat dva lístky na Bryana Adamse v Echo aréně. Poté, co jsem zjistila, že mě Harry podvádí, jsem s sebou místo něj vzala svou kamarádku Emmu a probřečela celou druhou polovinu koncertu, kdy Bryan hrál některé pomalé písničky a zamilované páry si zbožně hleděly do očí...

Vzpomenu si, kdy jsem se naposledy od srdce zasmála. Bylo to, když Harry spadl ze schodů v našem domě, protože uklouzl po démonickém drakovi, kterého tam nechal jeho synovec Jack. Harry měl vždycky tak trochu smůlu na nehody, ale jeho pád ze schodů byl taková metafora jeho neúspěšného podnikatelského záměru, že jsem se tomu smála ještě dlouho poté. Tehdy jsem ale ještě nevěděla, že jeho obchody silně prodělávají, takže náš finanční krach pro mě byl vcelku šok.

Ztráta obchodů pochopitelně nebyla jediným důvodem rozpadu našeho manželství. To děsivé náhodné setkání ve skladu s ním určitě mělo hodně společného. Kdyby mi byl Harry toho dne přijal hovor, možná bych se o jeho drobné nevěře nikdy nedozvěděla. Po rozhovoru s Jane z obchodu (to je ta milá blondýnka s rozhoupaným culíkem) však vyšlo najevo, že většina žen, které pracovaly v Harryho prodejnách, musela snášet jeho neúnavné flirtování. A Laura z třetí pokladny se s ním samozřejmě opravdu vyspala. Jak je vidět, můj milující úspěšný manžel byl falešný podrazák.

Pořád myslím na diagnózu doktora Jazeery. Nejsem si jistá, že mi prášky se současnou situací pomohou. Nepomůže mi nic. Tohle vlastně zní dost poráženecky, že? Třeba mám vážně depresi. Už to je nějakou dobu, co jsem měla pocit, že mám život pod kontrolou, a možná na to má vliv i skutečnost, že se na mě všechno sesypalo a já jsem si nemohla dovolit vlastní bydlení, zvláště poté, co jsem ztratila mámu. To na ni jsem se vždycky obracela, když mi bylo mizerně.

„Už to tu vypadá docela hezky, ne?“ zeptala se Emma několik dní poté, co jsem se nastěhovala do nového bytu. Přinesla pár pěkných barevných polštářů na mou šedobéžovou pohovku a dva jasně červené hrnky z Ikey. „Ani se nenaděješ a budeš se tu cítit jako doma.“ Mrkla na mě a odběhla do malé kuchyňky uvařit kávu.

Emma je ten nejpozitivnější člověk, jakého kdy potkáte. Vždycky vidí život z té lepší stránky, sklenička je z poloviny plná a tak dál, vyberte si jakékoliv další klišé, které vás napadne, vystihující optimistickou osobnost. Seznámila jsem se s ní – s hezkou drobnou brunetkou – na liverpoolské univerzitě, kde jsme obě studovaly ekonomiku. Když jsem ve druhém ročníku odešla, tak se zhrozila, ale nakonec uznala, že jako manažerka prodejny budu mít i tak slušnou kariéru. Emma pokračovala ve studiu, získala titul a teď má dobře placenou práci jako obchodní manažerka místní střední školy. Škoda že Harrymu nemohla poskytnout nějaké obchodní rady, poněvadž ten se řídil podle počasí, a kdyby se nebál, že ho někdo práskne na finančáku, vybíral by od zákazníků jenom hotovost.

Harry v současné době bydlí u chudinky svojí mámy, sedmdesátileté Gladys. Ta si musí myslet, že se k ní nastěhoval nějaký šmelinář, protože má obývací plný krabic pochybných krámů, které

Harry prodává na trhu. A zdá se, že se mu docela daří. Slyšela jsem, že lidé jezdí zdaleka, aby lacino nakoupili u jeho stánku na Velkém farmářském trhu.

Je pátek večer a mně právě skončila osmihodinová šichta v tescu v centru Liverpoolu. Práci tam střídám s prací v obchodě se sendviči dole pod mým bytem. Emma u mě bude přes noc, protože její manžel, řidič nákladáku, zrovna jezdí po Evropě.

„Jak ses dneska měla?“ zeptá se, jakmile se vrátím do obývacího pokoje. Zaběhla jsem totiž předtím do ložnice a rychle se převlékla z pracovního do dlouhého bílého trika a černých legín.

„Ale nebylo to tak strašné,“ odpovím a zase sebou žuchnu na pohovku. „Všimla jsem si, jak chce někdo ukrást karton s kávovými kapslemi.“

„Tomu se ani nedivím,“ poznamená Emma a zasměje se. „Jsou vážně děsně drahé.“

„Ty schvaluješ krádeže v obchodech, Emmo? Taková vzorná občanka.“

„A odkdy?!“

Pořádně si loknu bílého vína. „Mmm, to je dobrota,“ prohodím a podívám se na vinětu na láhvi. „To není od nás, že ne?“

„Je ze samošky. Sleva tři libry z původní ceny, tak jsem koupila dvě,“ zazubí se.

„Proto taky jsi moje nejlepší kamarádka,“ odpovím, zvednu nohy nahoru na gauč a vychutnávám si lahodné jablečné a květinové tóny vína.

O několik minut později se ozve zaklepání na dveře a doručí nám objednanou čínu.

„Vlastně si nejsem jistá, jestli bych tohle měla pít, když beru ty prášky,“ řeknu, zvednu skleničku s vínem a podívám se na žlutě zbarvenou tekutinu.

„Jaké prášky?“ zeptá se Emma překvapeně.

„Antidepresiva. Už je беру tři týdny.“ Položím skleničku s vínem a vezmu do ruky vidličku. Namotám na ni trochu nudlí z porce kuřete chow mein a hladově se do nich pustím.

„To jsem nevěděla, že máš depresi,“ zareaguje s ustaraným obličejem.

„No, to je přesně ono, protože si myslím, že nemám. Možná mi trochu chybí trpělivost, možná jsem trochu ve stresu, ale nijak zvlášť deprimovaná si nepřípadám. Pořád se mi daří fungovat. Můj doktor si dělal starosti, že by se moje úzkost mohla rozvinout do deprese, tak mi předepsal nějaké prášky. Zná moji anamnézu, tak mu musím věřit.“

„Mrzí mě, že jsi mi nic neřekla,“ prohlásí Emma a vypadá trochu ukřivděně.

To, že jsem jí nic neřekla, má svůj důvod. Jak už jsem se zmínila, je to ta neoptimističtější osůbka na světě, která by si nejspíš usmyslela, že je jejím životním posláním navrátit mi radost ze života, zatímco já jsem se prostě chtěla chovat jako obvykle a mluvit o normálních věcech. Bála jsem se, že by se mě snažila tahat na ozdravné lázeňské víkendy, přemlouvala mě, abych chodila na jógu, nebo mi nakoupila hromadu hromadu knih o osobním rozvoji, které člověka učí, „jak dosáhnout štěstí“.

Přestanu jíst a prsty si prohrábnu své blondaté po ramena dlouhé vlasy. Už to je skoro rok, co jsem byla v kadeřnickém salonu. Dokud jsme měli peníze, chodívala jsem pravidelně do provozovny Toni & Guy ve městě, kde jsem si každé dva měsíce nechávala ozdravit a vylepšit svůj smetanově plavý melír. Líbilo se mi, že mi přinesli latte a lesklý časopis, zatímco jsem hodinu nebo dvě relaxovala v černobílém salonu. Teď si vždy domluví schůzku s kamarádkou a mobilní kadeřnicí Cheryl, která mě zítra přijde ostříhat. Cheryl, která si do svého stále se prodlužujícího životopisu přidala také modeláž nehtů a líčení, mi na tváři vykouzlí úsměv,

kdykoliv ji vidím, takže jsem opravdu vděčná za to, že se nastěhovala do sousedního bytu. Říká se, že lidé vstoupí do vašeho života v ten nejvhodnější okamžik, a já jsem měla vážně štěstí, že jsem ji potkala. Jednoho mokrého listopadového nedělního rána mi zaklepal na dveře a zeptala se mě, jestli bych s ní nechtěla jít na oběd k její mámě. Okamžitě se z nás staly kamarádky. Cherylina velká chaotická rodina (má dvě sestry a dva bratry, kteří se usnesli, že Harry musel být cvok, když mě podvedl) mě přijala s otevřenou náručí. K velikánskému obědu jsme měli jehněčí s horou pečených brambor a zeleniny a jako dezert trifle. Během odpoledne jsme ujídali čokoládu z plechovky Quality Street, kterou Cherylina máma koupila na Vánoce, ale neodolala a musela ji otevřít.

Emma dojí své krevetové kari a smaženou rýži s vejcem a pak si do skleničky dolije víno. Váhá s lahví nad mou sklenkou se znepokojeným výrazem ve tváři.

„Prosím tě, nedělej si o mě starosti, jsem v pohodě,“ řeknu. „Na těch prášcích, které беру, je napsáno, že malá dávka alkoholu nevadí.“

Přilije mi do vinné sklenky náprstek vína.

„Možná jsem předtím byla trochu skleslá, protože poslední tři týdny, co ty léky беру, se cítím trochu líp,“ pokračuju a uvelebím se zase na pohovce. „Myslím, že jsem v sobě všechno dusila, když jsme se s Harrym rozešli, ačkoliv vím, že to není zdravé, ale v tu dobu jsem sotva přestala oplakávat mámu. A to, že jsem neustále vyčerpaná, taky nepomáhá.“

„To mě ani nepřekvapuje, když máš dvě práce. Nemůže ti s úcty trochu vypomocť Harry?“

„Harry? To si děláš legraci, ne? Prodává teď na Velkém farmářském trhu, ačkoliv mě ujišťuje, že se zase brzy postaví na nohy. Jak ho znám, tak mu to pravděpodobně vyjde. Vždycky se mu nakonec podaří ze všeho vybruslit.“

„No dobře,“ řekne Emma. „Zítra nejdeš do práce, tak by sis mohla přispat, ne? Přinesu ti snídani do postele.“

Já jsem věděla, že jí o těch prášcích nemám říkat. „To nemusíš.“

„Ale já chci. Nech se pro jednou od někoho rozmazlovat.“

„Když myslíš,“ odpovím s úsměvem.

Povídáme si ještě hodinu, zatímco na pozadí běží v televizi *První schůzky*. Napadne mě, jestli ještě někdy půjdu na rande. Jediné ruce, které chci mít kolem sebe, jsou pořád ty Harryho, takže si nedovedu představit, že by mě objímal někdo jiný. Když zavřu oči, vidím Harryho obličej, jeho jasně modré oči, které v koutcích mhouří, když se směje, a přemýšlím, kdy po něm přestanu toužit a uvidím místo toho obličej podrazáka.

Když je konečně čas jít do postele, vlezu si pod peřinu a nechám se unášet představami o tom, jak se zítra ráno budu povalovat v posteli. To bude zlatý hřeb celého týdne. Já jsem fakt trapná, co?

KAPITOLA 2

Druhého dne ještě skoro v poledne lenoším v posteli a cítím se fantasticky. Spala jsem jako mimino až do půl jedenácté, kdy mi na dveře ložnice zaklepala Emma a přinesla květovaný podnos se sklenicí čerstvé pomerančové šťávy, topinku s jahodovou marmeládou a misku kukuřičných lupínků. Harry mi nosíval snídani do postele každé nedělní ráno, protože obchod otevíral až v jedenáct a on se vždycky budil za svítání. Pak si zase vlezl ke mně do postele, v rukou nedělní noviny, a potom vyskočil až na poslední chvíli a běžel do práce. Připomíná mi ho tolik maličkos-tí. Kéž bych se mohla převrátit vzhůru nohama jako ty sněhové koule, které prodával, a vytřepat si z mozku všechno, co mi ho připomíná.

„Díky za snídani do postele,“ řeknu Emmě s upřímnou vděčností, když se chystá vyrazit domů.

„Rádo se stalo. Tak já jdu. Joe se vrátí kolem druhé, musím se trochu zkrášlit,“ odpoví Emma a před odchodem mě obejmě.

„Tak to abys už začala,“ dobírám si ji.

„Moc vtipné! Co budeš dneska dělat?“

„Za chvíli se tu staví Cheryl a ostříhá mi vlasy a potom půjdu na návštěvu k tátovi.“

„Jak se mu daří?“

„Myslím, že dobře, díky. Pořád má co dělat. Teď zrovna plánuje nějaké úpravy v domě.“

„To je prima. Tak ho ode mě pozdravuj. A dávej na sebe pozor, Maisie,“ napomene mě a odchází.

Zavře za sebou vstupní dveře a odchází po drnčících kovových schodech.

Vím docela určitě, že se tátovi v poslední době vede celkem dobře, i když si asi nikdy nemůžete být úplně jistí, jak se někdo opravdu cítí – a já bych to měla vědět líp než kdo jiný. Naštěstí mu nedělá problémy se něčím zabavit a pravidelně hraje kulečnick v místním klubu Britská legie, takže má něco, na co se může těšit. Taký se rád stará o svou milovanou zahradu.

Máma zemřela na mrtvici v pětadesáti letech. Byla zdravá jako řípa a nikdo s tím nepočítal. Sama si vyráběla šťávu z bio zeleniny, pravidelně chodila na dlouhé procházky po pobřežní cestě z Crosby do Southportu, a když přestala pracovat jako zdravotní sestra, užívala si každou minutu svého důchodu.

Po prvním záchvatu jsme si mysleli, že se z toho dostane, a v nemocnici to vypadalo, že se zotavuje. Ale tři dny poté, co ji poslali domů, ji zabil druhý záchvat. Pro její bývalé kolegy to byla rána, když ji sanitka přivezla zpátky do nemocnice. Místo, kde předtím tak neúnavně pracovala a pečovala o nemocné, se mělo stát místem, kde naposledy zavře oči.

Mám-li být upřímná, většina mých vzpomínek z té doby je dost mlhavá. Fungovala jsem tehdy na autopilota a snažila se být silná kvůli tátovi. Nic mi nepřipadalo skutečné. Vlastně nechápete, jak je možné takové období zvládnout, ale lidský duch má bohudík vrozenou schopnost přežít.

Tátovi se zhroutil svět, když máma zemřela. Rodiče měli velmi šťastné manželství – byli si opravdu blízcí. Zdálo se mu nespravedlivé, že je pořád tady, přestože byl silný kuřák a hrozně rád jedl masné sendviče z tlustého bílého chleba a slaniny. Ještě týdný po matčině smrti chodil po bytě v kostkovaném županu, posedával

ve svém oblíbeném hnědém koženém křesle a prohlížel si album s fotografiemi z jejich šťastně prožitého života. Občas si zašel do místní hospody, kde mu kamarádi koupili půllitr piva a pak s ním živě diskutovali nebo ho nechali sedět a poklidně mlčet, podle toho, jakou měl náladu. Myslím, že táta se z té ztráty nikdy úplně nevzpamatuje, ačkoliv je to člověk, který prostě žije a moc se nelituje.

Když zazvoní zvonek, jsem už osprchovaná a oblečená.

Otevřu dveře a do bytu vejde Cheryl. „Tak, madam, co pro vás můžu udělat?“ zeptá se a mává při tom kadeřnickými nůžkami. „Slyšela jsem, že je zase v módě číro. Nebo si snad přejete modré konečky?“ Sama má dnes tmavé vlasy zapletené do copů připnutých na temeni hlavy a připomíná mi Pocahontas.

„Chtěla bych ostříhat a vyfoukat.“

„S tebou není žádná zábava. Jak asi můžu rozvíjet své kreativní dovednosti, když mě nikdo nenechá, abych se na jeho vlasech vyřádila?“ zasměje se.

Cheryl je úžasná kadeřnice. Fajn, možná mám ztuhlý krk z toho, jak se nakláním nad kuchyňský dřez, a prostředí mého mrňavého bytu taky není zrovna luxusní, ale konečné výsledky jsou fantastické a ve srovnání s nóbl salonem neplatím ani polovinu. Vždycky jsem měla pěkné husté vlasy – plavé jako dítě a vylepšené blond melírem, když mi ztmavly. Okolnosti se sice změnily, ale já jsem rozhodnutá nedat to na sobě znát. Ke svému štěstí mám pěknou postavu a dlouhé štíhlé nohy, které jsem asi podědila po mámě. Mám šedé oči mandlového tvaru a podle táty i „úsměv, který dokáže rozjasnit den“. Táta říká, že se po mně lidé otáčejí, ať jdu, kam jdu, ale já mu nikdy tak docela nevěřím.

„Pojedete letos na dovolenou, madam?“ žertuje Cheryl a nanáší mi šampon na pokožku hlavy.

„Jestli madam vyhraje v loterii, tak možná ano.“

Obě se zasmějeme.

„Kdo potřebuje dovolenou, když máme pláž, co by kamenem dohodil?“ poznamená Cheryl a opláchne mi vlasy teplou vodou.

„Škoda že taky nemáme pěkné počasí,“ opáčím a podívám se z kuchyňského okna na šedou zamračenou oblohu věštící v polovině června dešť.

„Život si musíš rozzářit sama. A když už o tom mluvíme, dneska večer je U Rybáře plážová party.“

„Plážová party? V pláštence a v holínkách? To snad radši zůstanu doma.“

„V žádném případě. Jdeme a basta. Udělá ti to dobře. Kromě toho bude odpoledne podle předpovědi krátká přeháňka, ale později se vyjasní. Přijď ke mně do bytu kolem sedmé, než vyrazíme, dáme si pár drinků. Jedna zákaznice mi přivezla z dovolené v Mexiku láhev tequily.“

„Já nevím, jestli mi tequila chutná.“ Nakloním se dopředu a Cheryl mi kolem hlavy omotá ručník.

„Pomůže ti dostat se do té správné nálady. Z tohohle se nevykroutíš, Maisie.“

Vyjít si dnes mezi lidi mě tedy vůbec neláká, ale asi nemůžu sedět každý večer doma a dívat se na televizi nebo luštit křížovky. Lékař mi řekl, že mám víc chodit do společnosti a vyhrabat se ze zajetých kolejí. Možná je načase, abych se začala snažit.

Tátu najdu vzadu na zahrádce, jak sází nějaké rostlinky. Na zahradničení má vážně talent a já si pamatuju, že když jsem vyrůstala, pomáhala jsem mu sklízet ze záhonů domácí brambory a mrkev. Vybavím si, jak jsem sbírala fazole z popínavých stonků plazících se po bíle natřených cihlových zdech na dvorku a jak jsem jedla jahody z truhlíku, který sám vyrobil z dřevěné palety.

Za ty roky proměnil zahradu v naprosto úžasný venkovní prostor, ve kterém bych ochotně trávila hodiny, když svítí slunce. Není to ta největší zahrádka, ale je tak pěkně navržená, že z ní má člověk příjemný pocit volnosti a prostoru. Vedle domu je dlážděné posezení se zastřešeným altánem a po obvodu jsou vysázené barevné keře, včetně komule Davidovy, která přitahuje motýly. U plotu stojí dřevěná studna přání a já si vzpomenu, jak jsem do ní házela mince, když jsem byla malá. Kdybych si dnes mohla něco přát, chtěla bych se tu ještě jednou posadit s mámou a vypít si s ní šálek čaje.

Harry sem vodíval svého synovce Jacka, kterému je teď osm, aby se podíval na větrné mlýnky a trpaslíky roztroušené po zahradě. Po Jackovi se mi stýská. To je ten problém s rozchody. Někdy ztratíte i další členy rodiny. I když zatím s Jackem stále jsme v kontaktu a беру ho do parku a příležitostně na pláž na zmrzlinu, bojím se, že nám to nevydrží. Jen pomyslení na to, že se jeden druhému odcizíme, mě opravdu trápí.

„Ahoj, zlato, to jsem rád, že tě vidím. Máš hezké vlasy,“ pozdraví mě táta, odloží zelenou lopatku a přistoupí ke mně, aby mi dal pusu na tvář.

Táta to tak dělá, všímá si na lidech detailů. Vždycky pochválí nový účes nebo šaty a naladí se na změny nálady kolem sebe. Když máma zemřela a já se pak rozešla s Harrym, všiml si, že jsem přestala chodit do společnosti. Pobízela mě, abych si někam častěji vyrazila, ačkoliv sám truchlil, a mých záchvatů úzkosti si všiml dřív, než jsem si je uvědomila já sama. „Neuzavírej se před kamarády,“ radil mi.

„Díky, tati,“ odpovím a uhladím si nový účes. „Jak se máš?“

„Mám se dobře, zlato. Ještě jsem chtěl něco udělat na zahradě, než začne pršet,“ prohodí a pohlédne na břidlicově šedé mraky nad našimi hlavami.

„Cheryl mě pozvala na plážovou party, která je dneska večer U Rybáře. Nechceš jít taky?“ zeptám se, i když si neumím

představit, že by se lidé dostavili v hojném počtu, jestli se změní počasí.

„To není nic pro mě, zlato, ale díky, že sis vzpomněla. V šest hodin si jdu zahrát kulečník do Britské legie a od devíti bude v televizi film s Clintem Eastwoodem, na který se chci podívat.“

„Ty nevíš, o co přicházíš. Piña colada v dešti, nic lepšího si nedovedu představit!“

Dám vařit vodu a sednu si s tátou do útulného obývacího pokoje, kde pijeme čaj a jíme sušenky. Během let se tahle místnost moc nezměnila, až na téměř novou televizi, která je zavěšená na zdi. Proti sobě stojí dvě různé pohovky, jedna čalouněná hnědou kůží, druhá látkou s béžovými a červenými kostkami. Krémové zdi jsou ozdobené rodinnými fotografiemi včetně mé svatební. Je to trochu divný pocit, že tu ještě visí. Na příborníku je nádherná fotografie maminky ve stříbrném rámečku. Sedí na piknikové dece na nedaleké pláži, hlavu má zvrácenou nazad a směje se, hnědé vlasy má jemně zvlněné. Co bych za to dala, kdybych s ní mohla strávit ještě jeden den, brouzdat se vodou a z piknikového košíku užídat s láskou připravené dobroty.

Venku zatím zčernala obloha a najednou začíná pršet. Velké kapky buší na okno a během chvíle je to jako monzun. Déšť tančí na dlažbě patia a po pouhých několika minutách jsou všude na zahradě kaluže vody.

„Možná jsem měl ty sazečky nechat na zítra,“ mudruje táta a pozoruje schlíplé sazenice. „V předpovědi říkali, že bude krátká přehánka, což by rostliny usadilo. Tohle je spíš odplaví.“

„Budou v pohodě. Kořenová zelenina něco vydrží.“ *Tak trochu jako ty*, pomyslím si. Navenek mírný a starostlivý, uvnitř pevný jako ocel. Stará škola.

Když děšť poleví, dopiju čaj a odřeknu si další sušenky. Rozloučím se s tátou a vydám se na čtvrt hodinovou procházku zpátky do svého bytu.

Vyjdou z našeho domu, přejdou silnici s řadovými domky a pustím se Korunovačnickou kolem parku. Všechny ulice tady v okolí mají jména spojená s panovníckým rodem. Korunovačnická, Alej princů, Jubilejní a tak dál. Ráda si představuju kočáry tažené koňmi, které kdysi v minulosti projížděly těmito ulicemi a vozily členy královské rodiny podél chodníků plných vzrušených diváků mávajících vlajkami.

Minu soukromý park s černým plotem, z větší části skrytý pod vysokými stromy, se vstupem omezeným na nájemníky jedné konkrétní ulice, kteří mají vlastní klíč – privilegované rodiny této čtvrti. Vždycky jsem měla pocit, že mi to připomíná scény z filmu *Notting Hill*. Mít dům v ulici V Labyrintu byla Harryho touha. Chtěl, aby chom patřili ke zdejší smetánce a v bezpečí před okolním světem si v neděli ráno užívali soukromé procházky či za pěkného počasí grilovačky. *Ale ten sen se nám nikdy tak docela nesplnil*, přemítám a cítím bodnutí u srdce.

Zahnu za roh a octnu se na konci ulice, v níž jsem svého času bydlela s Harrym. Domy v tiché, stromy vroubené Aleji princů jsou z červených cihel. Některé mají arkýřová okna, jiné mají rovné průčelí, ale každý je naprosto dokonale udržovaný: přední vchod natřený, klepadlo nablýskané a předzahrádka s příjezdovou cestou upravená.

Mohla bych jít jinudy, přistihnu se však, že procházím kolem našeho starého viktoriánského domu a hledím na nové závěsy v předním pokoji. Vstupní dveře se stříškou mají nové mosazné klepadlo a jsou teď natřené lesklou černou barvou. Vedle černo-bílých okapů na domě úplně vynikají. Pět let jsem tady bydlela. Vlastně bych sem radši neměla chodit. Je to jako strhnout si strup a otevřít starou ránu.

Chci přejít ulici, když uslyším, jak někdo volá moje jméno. Je to Hilary z čísla dvacet, což je od našeho bývalého domova o několikery dveře dál. Dokud jsem tu bydlela, tak se se mnou nikdy nebavila, jen když se chtěla podělit o drby.

„Já jsem věděla, že jsi to ty!“ vykřikne, jako bychom byly kdovíjaké kamarádky. „Co tady, prosím tě, děláš?“

„Byla jsem na návštěvě u táty a pak jsem to vzala oklikou. Měla jsem chuť podívat se na náš starý dům,“ přiznám.

„Vím určitě, že se tam teď děje něco divného. Ve dne v noci někdo klepe na dveře.“ Popotáhne nosem.

Náhodou vím, že Jan, současný nájemník, je pěstoun na přechodnou dobu, takže si dovedu představit, že se na něj lidé obracejí pozdě v noci.

„Nepovídej. A co si o tom myslíš?“

„No,“ pronese a vypadá naprosto nadšená, že má k dispozici ochotné ucho. „Někdo říkal, že by to mohlo souviset s drogami. Nebo s přechováváním kradeného zboží. Ať už je to cokoliv, nic dobrého to být nemůže, že ne?“

Přemyslím, jestli bych jí neměla říct, že jde o vykřičený dům, ale rozhodnu se, že by to nebylo fér, protože tahle novinka by se rozletěla po sousedství rychleji než hejno vrabců.

„Abych pravdu řekla, tak náhodou vím, že Jan je pěstoun na přechodnou dobu. Tím se asi vysvětlují ty noční návštěvy.“

Hilary se zatváří kysele jako šťovík. „Tak jo, já už musím, jsem ráda, že jsem tě zase viděla,“ prohlásí viditelně zklamaná svým odhalením.

Jdu dál, ale zavrtím hlavou a usměju se pro sebe. Ráda bych se domnívala, že si Hilary třeba příště rozmyslí soudit lidi. Ale nějak o tom pochybuju.

Strčím si ruce do kapes a zahnu za roh. Sluneční paprsek se prodere mrakem, než ho zase rychle zakryje jiný, který pluje vedle.

Radši půjdu domů a proberu šatník, abych si na dnešní večer našla něco vhodného. Mám několik overalů z minulého léta, které bych asi mohla použít – doufám, že je ještě obléknu. V poslední době jsem totiž snědla spoustu čokolády a číny od donáškové služby...

KAPITOLA 3

V hospodě U Rybáře je na plážovou party narváno, a jak Cheryl předpověděla (nebo jak jí prozradila aplikace na telefonu), mraky se rozptýlily. Nad námi je jasná obloha, a ačkoliv je skoro půl deváté večer, stále ještě je světlo.

Tropy volají a já mám na sobě květovaný overal se žlutým a růžovým potiskem, který mi pořád nějakým zázrakem sedí, zatímco Cheryl si oblékla dlouhé bílé šaty a v dlouhých černých vlasech má velkou tyrkysovou květinovou sponu. Každým coulem kráska z havajské pláže. Moje blondaté vlasy po ramena jsou jemně zvlněné a na očích mám náznak šedých stínů, které zvýrazňují šedou v mých očích.

Když vejdemo, je v podniku dost plno a několik mužských se otočí a prohlédne si nás. DJ Dave pustí „Club Tropicana“, což všechny zvedne ze židlí. Po místnosti jsou rozestavěné umělé palmy a venku na zahrádce visí řetězy barevných světýlek, jakož i obrovská televizní obrazovka přehrávající úvodní scénu z *Pobřežní hlídky*, v níž muži ve zpomaleném záběru bez hnutí zírají na ladnou Pamelu Andersonovou běžící po pláži. Další písnička je „We’re Going to Ibiza!“ od Vengaboys.

„S touhle písničkou jsme staří známí,“ poznamená Cheryl. „Když ji hráli, tak jsem se poprvé líbala, bylo to na školní diskotéce.“

„Vážně? Ta ale není moc cituplná, nezdá se ti?“

„Já vím. Michael Brady mě tak nějak popadl, když jsem se vracela ze záchodu, a řekl, že mi to sluší a že se mu už dávno líbím. Skončilo to tím, že jsme se líbali před kanceláří školníka.“

„Taková romantika. Chodili jste spolu potom?“

„Ne, další den mě ve škole prostě ignoroval. Myslím, že jeho smělý čin vyvolalo pár pokoutních plechovek piva,“ odpoví se smíchem.

Uvnitř hospody je bufet, takže po dvou tancích se staršími chlápky, kteří se pohybují jako tatíci, zamíříme s Cheryl dovnitř, abychom si daly něco k jídlu. Na dlouhém stole jsou vyrovnané mini burgery, kebaby s vepřovým a ananasem, talíře voňavé rýže a čerstvá mangová salsa. Je tu taky čokoládová fontána s krájenou papájou a jahodami jako dezert.

„Mmm, chutná to fantasticky,“ prohodím a zabořím zuby do šťavnatého vepřového s nadýchanou kokosovou rýží.

„Karbohydráty si nedám,“ prohlásí Cheryl a navrší si na talíř salát a salsu, ačkoliv je štíhlá jako proutek. „Kéž bych mohla říkat ‚Hola, hola, Marbella volá‘, ale mám asi takovou šanci jet letos do Marbelly jako na Měsíc.“

„Stejně si nejsem jistá, že by se mi tam chtělo,“ odpovím. „Rychlá auta a nóbl jachty mi nic neříkají.“

„Tohle ti připomenu, až budu česat celebrity. Až pojedu tupírovat křtici Beyoncé, tak tě s sebou nevezmu.“

„Příjemnou zábavu.“

Barman Terry v barevné košili s havajským vzorem nám každé naservíruje piña coladu a přidá led z retro kbelíku ve tvaru ananasu. Odnese si pití ven, aby si Cheryl mohla zakouřit.

„Ráda bych přestala,“ řekne a dlouze potáhne.

„Proč nezkusíš nějaké ty elektronické cigarety?“

„Slyším o nich různé věci. Někteří odborníci říkají, že pro lidi nejsou o nic lepší než ty opravdové. A já chci buď všechno, nebo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ty, já a Itálie***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.